

En barsk november

Af N.M. Schaiffel-Nielsen

Fra borgermødet på Randbøldal Kro.

Den november måned i 1992 blev en hård omgang for den siddende bestyrelse. Den bestod af forfatteren til denne historie, med Eddy Larsen som næstformand, Claus Pedersen som kasserer, Nina Pedersen, sekretær og bestyrelsesmedlemmerne Lone Olsen, Inger Christensen og Peer Høgsberg.

Torsdag aften ved 23-tiden kom Nina Pedersen for at fortælle, at der om lørdagen ville ankomme 150 flygtninge til Randbøldal Campingplads. –Hvad vil du gøre ved det spurgte Nina.

Næste dag klokken 17 var der mød med borgmester Jørgen Petersen. Bestyrelsens forslag gik på, at vi kunne klare at modtage 100 flygtninge og det skulle være familier med børn fra Bosnien-Herzegovina. Holdningen overraskede borgmesteren som lovede at meddele Direktoratet for Udlændinge, at vi ville gøre vort bedste for at modtage flygtningene ordentligt.

Der blev samlet informationer sammen om flygtningenes vilkår. De blev trykt på Flyvevåbnets regning. Fredag gik ”posttjenesten” i gang, det vil sige bestyrelsesmedlemmerne. Næste morgen, lørdag, var hele landsbyen informeret om, hvad der skulle ske.

Natten til den 19. november kom der 70 flygtninge med busser til Randbøldal. Det med at flytte flygtninge om

natten mindede især den ældre generation om nazisternes måde at behandle folk, hvad der gav en vis utilfredshed. Røde Kors, som stod for flytningen kunne fortælle, at det var den eneste måde man kunne sikre, at det var de rigtige familier man fik flyttet. Hvis bussen kørte op foran hotel-skibet i København i dagslys, ville den være fyldt inden man kunne tælle til 10, og med sikkerhed ikke af de familier, der skulle til Randbøldal.

Det blev en langvarig historie. Desværre forhindrede sprogproblemer og det at flygtningene sad og så på satellitfjernsyn fra hjemlandet at der nogensinde kom nogen forbindelse med beboerne i Randbøldal og flygtningene. Der var nærmest ingen problemer de to grupper imellem. Da der blev bedt om overtøj til mændene og cykler og legetøj til børnene kom der en flodbølge af begge dele. Til slut måtte borgerforeningen gå i pressen igen og takke for gaverne og fortælle, at behovet var dækket.

Vandel Skole fik en bosnisk afdeling. Nogle af mændene spillede fodbold i Ny Nørup og kvinderne lavede mad i skolekøkkenet i Vandel.

I august 1996 var asylcentret som var blevet bygget på Bindeballevej tomt. De var borte, og de efterlod sig stort set ingen spor ud over det der er beskrevet i bogen: Randbøldal – Randbøldal Borgerforening i 75 år.